

Man gif derpaa til det sidste Nummer paa Dagsordenen: 1ste Behandling af Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1858 til 31te Marts 1859.

Sjæberning: Det er et Slags Tvangsforanstaltning, der er tilstede til, at man skal tage Ordet. Det er lykkeligt, at man ved Finantslovens Behandling altid har idetmindste een Kjøphest, og det er det stemplede Papir: det har man altid paa rede Haand saalænge, indtil der skeer Forbedring deri, og naar man, som Tilfældet er med mig i dette Dieblif, bliver overrasket, saa griber man til denne Kjøphest. Jeg vilde derfor gjerne spørge den ærede Minister, hvor stort Haab vi kunne have om, at Stempelpapirslovgivningen vil blive forandret. Det vilde være overflødig at fremhæve alle de Indsigelser, som der er Grund til at gjøre imod den nugældende Stempelpapirslovgivning, og anvise, hvilke Veie man kunde gaae, for at forbedre den; thi dette kan læses 2 à 3 Gange i hele vor Finantsforhandling. Jeg skal derfor blot indskrænke mig til at spørge, hvorvidt vi i saa Henseende kunne være et saadant Haab, som af mig antydet. Jeg negter ikke, at jeg, efter det Kjendskab, jeg har til den ærede Minister, ikke venter mig noget meget gunstigt Svar; thi jeg maa sige til hans Roes, at han i det Hele har Tilbøielighed til kun at love Lidet, men jeg maa sige ligesaameget til hans Roes, at han holder Meget, og derfor troer jeg, at, selv om han siger, at han ikke har nogen Mening om, naar det vil kunne skee, det allerede vil være tilstrækkeligt at have bragt denne Sag i hans Grindring, for at være overbevist om, at den ærede Minister derved i Mellemtiden fra nu af og til næste Samling kan gjøres noget Alvorligt med Hensyn til den, netop her vil bevise, at han holder Meget, selv om han kun lover Lidet.

Jeg saaer i dette Dieblif et Statsregnskab for Aaret 1856—57, og jeg seer deraf, rigtignok kun usfuldstændigt, hvorledes en vigtig Sag er behandlet, men jeg troer dog at have seet saa Meget deraf, at jeg med Grund kan sige, at den ikke er behandlet til min Tilfreds-

hed og efter min Dvertydning heller ikke overensstemmende med Lovgivningen. Det forekommer mig, at Lovgivningen stiller det hele Forhold mellem Landsdelene og Monarchiet saaledes, at Monarchiet egentlig aldrig kan komme til at beholde Noget tilovers, saalænge som Landsdelene have tilskudt Mere, end det er brugt. Landsdelenes Tilskud maa afbalanceres imod Overskuddet, og dersom dette er større end Landsdelenes Tilskud, da kan det blive i Monarchiets Kasse, men dersom det ikke er større, maa der skee Tilbagebetaling efter det Forholdstål, hvorefter Tilskuddet er skeet, og det maa altid vække en besynderlig Bøelse og en egen Betragtning, naar man seer, at samtlige Landsdeles Tilskud er optaget heelt i Regnskabet, og at der er fremkommet et Overskud for Monarchiet, idet man dog har ladet samtlige Landsdele fremtræde med et Deficit, Rougeriget med et Deficit af 35,799 Rdlr., hvorimod dette, hvis Overskuddet fra Monarchiet var blevet fordeelt, ganske sikkert vilde have havt et, og det ikke saa ringe et Overskud, hvorved den særlige Kassebeholdning vilde være voxet, og de andre Landsdele vilde upaatvilelig føle en ikke ringe Trøst ved at see, at deres Deficit tildeels svandt ganske bort, eller idetmindste at det, hvis der blev noget tilbage, vilde blive meget lille. Jeg har ikke regnet nøie efter, men jeg troer ikke, at der vilde blive noget Deficit tilbage. Jeg har troet at burde henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa dette Punkt; det er af den Art Stridspunkter, der vedblive at gjære og gjære og træde frem igjen, indtil de faae en endelig Afgjørelse, og jeg maa tage mig den Frihed at bemærke, at der i denne Sag ikke kan ventes nogen eensidig endelig Afgjørelse fra Rigsraadets Side, en saadan Ret har Rigsraadet ikke. Rigsraadet i Forbindelse med Regjeringen har Ret til at indrømme visse Udgifter, men det har ikke Ret til at anvise, hvorledes der skal disponeres over Overskuddet, efter som der grundlovs-mæssig fra Landsdelene kun skal indbetales til Fællesmonarchiet det, som Fællesmonarchiet virkelig trænger til, men ikke Midler til at lave Overskud af i den Betydning. Jeg kunde tænke mig, at der ved Rigsraadets lovgivende Myndighed kunde anordnes et Reserve-